

L'Alcaldessa de Barcelona

Inauguració de l'exposició "La Model ens parla. 113 anys i 13 històries".

Senyores i senyors,

Permeteu-me que comenci la meva intervenció compartint amb vosaltres un text:

"Queridísima Emilia e hijos: Deseo disfrutéis de buena salud, yo hasta hoy bien, pero no creo que siga así por mucho tiempo. Temo que estos 8 o 15 días primeros de agosto, tal vez mañana día primero, en fin, no lo sé, pero todo parece indicar que van por liquidar los que pasaron por Consejo de Guerra el mes de mayo y si no se ha conseguido el indulto, desgraciadamente puede darse todo por terminado. En las vuestras, me percato de la confianza que tenéis en las gestiones que se hacen, pero os he dicho y repito que os mienten. Dios quiera que me equivoque, pero desgraciadamente presiento que se confirmará lo contrario. Un día de estos debe nacer vuestro hermano, a quien no podré conocer ni disfrutar que de ser así, lo dejo en vuestras manos el cuidarlo y el quererlo. Tampoco podré veros crecer, haceros adultos y seguir sin pausa velando por el porvenir de todos vosotros.

Y sobre todo quereros, manteneros siempre en cordial y estrecha relación y quered a vuestra madre sobre todas las cosas, ayudadle en lo que le haga falta, que no tendrá otro consuelo que el vuestro. Sed Buenos que Dios os ayudará.

He recibido la carta del 20. Ya no puedo escribir más. Recuerdos y abrazos para todos. Adiós querida esposa, adiós queridos hijos"

Aquesta carta fou escrita dins d'aquests murs per en Miquel Castel. En Miquel no tornaria a veure mai més a la seva família. Dies després d'haver-la enviat, seria afusellat al camp de la Bota. El seu únic delicte, ser mestre republicà.

Avui no inaugurem únicament una exposició. Fem un acte de reparació i dignitat; de justícia, no de venjança.

Si aquest dijous el Parlament de Catalunya aprovava de forma unànime declarar nuls els judicis franquistes; avui, amb aquest acte posem punt i final a un edifici ignominiós per la història de la ciutat i del país. Uns murs que ens recorden un passat que volem deixar enrere, però que no volem que caiguin en l'oblit.

Avui, tanquem una presó per obrir-la a la ciutat; clausurem un espai per guanyar equipaments, zona verda i habitatges per l'Eixample.

Ja era hora que aquest espai fes honor al seu nom. I a partir d'avui en farà. Quan es va construir aquesta presó, se la va anomenar Model en el sentit de modèlica. Però, al llarg dels seus 113 anys d'història, sabem que no va ser gens modèlica. Aquí van ser empresonats sindicalistes, polítics, treballadors, periodistes, persones que volien expressar lliure i diversament la seva sexualitat, o senzillament gent amb escassos recursos que volien sobreviure.

L'acte d'avui vol ser doncs un reconeixement a tots ells. A l'Helios Gómez i la seva capella gitana, encara emblanquinada, al Salvador Puig Antich, executat al garrot vil per

Ada Colau Ballano

L'Alcaldessa de Barcelona

lluitar per un món millor; a “la Gilda” un cambrer barceloní empresonat per la llei de “vagos i maleantes” pel sol fet d’estimar altres homes, a tots els Miquel Castel que serien assassinats pel feixisme. Avui volem recordar per no oblidar, volem recordar perquè no torni a passar.

Però tan important com reconèixer el passat, és reconèixer el present. Per aquest motiu avui és també un dia per recordar a totes les entitats memorialistes que han mantingut viva la flama del record, a les diferents entitats socials que han donat escalf, suport i serveis a les persones que durant anys han estat empresonades i de forma molt especial al moviment veïnal de l’Esquerra de l’Eixample, perquè ha estat la seva tenacitat, la seva lluita i constància que ens ha permès arribar fins aquí. A tots vosaltres, moltes gràcies.

Sóc conscient que no ha estat un camí fàcil, però finalment ho hem aconseguit. Per fer-ho, des de l’Ajuntament hi hem treballat de valent. Hi va treballar l’alcalde Trias adquirint els terrenys de la presó, quan encara ni se’n sabia la data de tancament. I vam continuar fent-ho a partir de la signatura del conveni amb la Generalitat que posava a la seva disposició els solars necessaris per construir els futurs equipaments penitenciaris de Barcelona.

No ha estat una negociació fàcil, però vull destacar que sempre que ens ho hem proposat, Generalitat i l’Ajuntament hem arribat a acords que han estat beneficiosos per Barcelona i per Catalunya, per la capital i pel país.

Tanmateix, encara no hem arribat a la final del camí. Per aquest motiu, seguirem treballant amb estreta col·laboració amb els veïns el pla d’equipaments de 2009 que ens permetrà disposar d’escoles, d’una zona verda, d’equipaments pel barri i, lògicament, un espai de memòria.

Des de l’Ajuntament, ja hem posat les bases per començar aquest procés de participació en les properes setmanes i esperem que a principis de gener del 2018, gràcies a les aportacions de tothom, es pugui presentar el projecte definitiu de la nova Model. Però mentre aquest projecte agafa forma, volem que aquest espai, que havia estat un símbol de repressió ara sigui un símbol de participació, que passi de ser d’un símbol de tancament a un símbol d’obertura. Convertim la model en una plaça pública, que fomenti la participació, el debat i el diàleg.

Així, mentre es concreten els nous usos, no deixarem aquest espai tancat, sinó que volem que esdevingui un gran equipament provisional al servei del barri i de la ciutat; un espai viu, un espai ple que els veïns i veïnes puguin ja gaudir sense haver d’esperar més temps. Recuperem, ara sí, la Model per la ciutat de Barcelona.

Moltes gràcies.

Ada Colau Ballano